

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ATEŞTEN DUMANA AKILDAN KALBE
KAPIŞMA

ADRIEN BRODY

SAM NEILL

ÖLÜLER ASLA UNUTMAZ.

“KORKUTUCU”

TORONTO

“TÜYLER ÜRPERTİCİ”

DREAD CENTRAL

“THE SIXTH SENSE’İ SEVİYORSANIZ
BU FİLM TAM SİZE GÖRE”

USA TODAY

ÖLÜM TRENİ

BACKTRACK

15 NİSAN’DA SİNEMALARDA

fabula

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

Metrol

ANLATABİLMEK...

SANAT DEDİĞİMİZ; ZEKA, BİLGİ, KÜLTÜR, DUYGU, YARATICILIK VE ENTELEKTÜELLİK BİR ARAYA GELEBİLDİĞİNDE KIVAMINI BULAN, HAYRANLIK UYANDIRIP ALKIŞ ALAN BİR ŞEY... ÖZELLİKLE DE EDEBİYAT, TİYATRO VE SİNEMADA... HERHANGİ BİR MESELEYİ 'GÖZE PARMAK sokarak' anlattığımızda bunun adı ne yazık ki 'sanat' değil, didaktizm ya da daha basit bir tabirle: 'ilkokul seviyesinde müsamereler' oluyor işte.

Misal Hollywood, yıllardır bize cinlere, hayaletlere, vampirlere karşı savunma yöntemleri; Amerikan tarihiyle ilgili biyografiler; polis teşkilatı üzerine adrenalin yüklü hikayeler sunar. Sırayla gidersek; korku filmleriyle alttan alta Hristiyanlık propagandası yaparken (haçla püskürtülen vampirleri, şeytanları, kutsal suyla geri yollanan iblisleri, tüm günahların çıkarılıp affolunduğu kiliseleri düşünün); Amerikan tarihi de Lincoln'den bu yana dünya üzerinde kurulmaya çalışılan en mükemmel ülkeyi işaret eder. O ülkeyi koruyan polislerin arasında 'çürük elma'lar çıkınca da önünde sonunda ayıklanır, sistem 'mükemmel'(!) şekilde kaldığı yerden devam eder.

"Doğum Günü 4 Temmuz"u (Born On The Fourth Of July, 1989) hatırlayın. Hollywood'un Vietnam'la ilgili en büyük 'günah çıkarması' sayılabilecek bu filmde, yanlış politikalar yerden yere vurulur. Sistemin Ron Kovic'i (Tom Cruise) savaşa gönderip, işi bitip de tekerlekli sandalyeye mahkum ettikten sonra tükürüp bir kenara attığını görürüz. Dahası Ron Kovic, savaş-karşıtı bir aktiviste dönüşür. Film de bunu ballandıra ballandıra perdeye yansıtır. Böyle bir hikaye (gerçek bir yaşam öyküsü de olsa), bizim gibi ülkelerin sinemasında

yer bulamaz. Kazara çevrilse bile, devlet düşmanlığından başlayarak türlü bahanelerle gösterimi engellenir.

İşte tam da bu noktada Hollywood (yani Amerika) aslında sistemi ve kendini bir kez daha kutsar. Zira bu protestolar, ancak bu kadar 'özgür'(!) bir sistem içerisinde yapılabilen, dahası filme alınabilmektedir. Bilinçaltımıza gönderilen mesaj yerini bulmuş; "Adamlar nasıl da kendini eleştiriyor!" derken biz de aslında Amerika'yı bir kez daha 'takdir' etmişizdir bile...

Bu yıl Arka Pencere olarak yedincisini verdiğimiz Altın Kestane ödüllerine dönelim. Seçilen 'En Fena Film': "Kod Adı: K.O.Z.". Güya 'paralel' yapının ipliğini pazara çıkarıp, mevcut iktidarın ve liderinin propagandasını 'modern sinema'yla yapmaya çalışan bir ucube! Her sahnesi birbirinden utanç verici, adeta insan zekasına hakaret eden diyaloglar, gelişmeler ve 'yönlendirmelerle' dolu bir 'sözde film'. Adına sinema dense de, bu sanata yapılmış aleni bir hakaret! 1940'ların faşist propaganda filmlerine rahmet okutacak kadar da basit.

Oysa bir film ya da sanat eseri aracılığıyla mesaj vermek, derdini anlatmak, en kötüsü 'manipüle edici propaganda yapmak' için bile belli bir birikim ve zeka gerekiyor. İzlediğiniz onca bilimkurguyu, fantastik filmi düşünün. Misal, "Mad Max: Fury Road"u ve alttan alta verdiği mesajları bu yazıda "Kod Adı: K.O.Z."la yan yana anmaya bile utanırız.

Ve bu hafta bir de gidip "Kar Korsanları"nı izleyin. Onca bunalımlı, siyasi söylemli, didaktik yaklaşımlı 12 Eylül filminden sonra, meseleye bir de Kars'ta kömür toplayan fakir çocukların gözünden nasıl bakılmış, bir darbe nasıl böyle acıtırıcı bir biçimde hatırlatılmış ve nasıl 'iyi film' çekilmiş, görün. Yönetmenin "Anlatabildim mi?" sorusunun cevabını alkışlarla siz vereceksiniz.

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com
MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM** ERKUT TERLİKSİZ
HTML UYGULAMA BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, FIRAT ATAÇ, ALİ ULVİ UYANIK, EBRU ÇELİKTUĞ, JANET BARIŞ, MÜJDE İŞİL,
KAYA ÖZKARACALAR, EVRİM KAYA, SUZAN DEMİR, OLCAN ÖZYURT **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Toz Bezi; Bekar Yaşam Kılavuzu (How To Be Single);
Orman Çocuğu (The Jungle Book); Ölüm Treni (Backtrack);
Kar Korsanları; Yemekteydik ve Karar Verdim;
Suç/lu (Criminal); Ateş; Heidi;
Kapının Diğer Tarafı (The Other Side Of The Door);
Genç Pehlivanlar.

25 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerkeme yıldızları...

26 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, İstanbul Film Festivali'nden onur ödölünü
almadan önce hayatını kaybeden Ülkü Erakalın'ı anıyor.

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Guy Ritchie sinemada suçu ve suçluyu yeniden
tanımlıyor: "Kapışma" ... Burak Göral imzasıyla.

30 GENÇ VE MASUM

Ezgi Kaplan'ın bir grup gencin bir sayfiye evinde
yaşadıklarını anlattığı kısa filmi: "Balık Havuzu" ...
Suzan Demir imzasıyla.

32 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

HITCHCOCK'UN BUGÜNE KADAR
ANLATTIĞI EN İYİ HİKAYE

WES ANDERSON
OLIVIER ASSAYAS
PETER BOGDANOVICH
ARNAUD DESPLECHIN
DAVID FINCHER
JAMES GRAY
KIYOSHI KUROSAWA
RICHARD LINKLATER
PAUL SCHRADER
MARTIN SCORSESE

Bir KENT JONES Filmi

HITCHCOCK TRUFFAUT

YAKINDA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

wearefabula.com

fabula-

arada
pencere

artline
films

arte

cinema

#HITCHCOCKTRUFFAUT

TOZ BEZİ

YÖNETMEN Ahu Öztürk

UYUNCULAR Nazan Kesal,

Asiye Dinçsoy, Serra Yılmaz,

Didem İnselel

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM Ahu Film (Ret Film)

AHU ÖZTÜRK,
SENARYOSUNU YAZDIĞI
İLK UZUN METRAJ
ÇALIŞMASINDA, ELE
ALDIĞI DÜNYAYI ÇOK İYİ
GÖZLEMLEMİŞ. FAKAT
YİNE DE FİLM SEYİRCİYİ
SORU İŞARETLERİYLE
BIRAKIYOR.

BALZAC'IN SANATTA GERÇEKÇİLİK ÜZERİNE, KENDİ ÇAĞINDAN ÇOK SONRASI VE ELBETTE Kİ SİNEMA İÇİN DE GEÇERLİLİK TAŞIYAN UNUTULMAZ BİR UYARISI VARDIR... ROMANDA GERÇEKÇİLİĞİN KURUCUSU SAYILAN BÜYÜK YAZAR, “Gözlemlemek ve tasvir etmek yeterli değildir, belli bir amaç uğruna gözlemlemek ve tasvir etmek gerekir” der. En genel hatlarıyla ele alındığında bile, izlerinin farklı yansımalarla, örneğin Plehanov’da, Brecht’te, Lukacs’ta, Troçki’de, Althusser’de ve hatta Jdanov’ta görülebileceği bu yaklaşım, gerçekçi olma iddiasındaki her sanat yapıtını değerlendirmek için öncelikli kerteriz noktasıdır.

Bu açıdan bakmayı sürdürüp alanı daralttığımızda, 1960’lardan itibaren Türk sinemasında ayrı ayrı kategorilerde ‘gerçekçi’, ‘toplumsal gerçekçi’ ve ‘sosyalist gerçekçi’ olarak kabul gören kimi filmlerin yeniden tartışılıp değerlendirilmesi ve hatta bazılarının ‘küme düşürülmesi’ gerektiği çok açıktır. Söz konusu tartışmanın sinemamızın son dönemi üzerinde yoğunlaştırılmasının karşımıza çok ilginç ‘amaçlar’ ve de ‘amaçsızlıklar’ çıkartacağına da hiç kuşku yoktur.

Daraltmayı sürdürerek, sinema tarihimizde emeği, yoksulluğu, işsizliği, en alttakileri, ezilenleri vb. ele alan örnekler toplamında “Karanlıkta Uyananlar”dan (1964) “Umut”a (1970), “Düştürü Dünya”dan (1988) “Zerre”ye (2012) uzanan bir hat çizildiğinde ‘amaç’ı görebilmek açısından pek sıkıntı çekilmez. Bununla birlikte, aynı iddiayı taşıyan pek çok filmde sanılanın tersine herhangi bir ‘amaç’ olmadığı ya da başlangıçta varsa bile çok bulanıklaştırıldığı, rahatlıkla söylenebilir.

35. İstanbul Film Festivali programında seyrettiğim “Toz Bezi”, mükemmel oyunculuk performanslarına, üst düzey sanat yönetimine, etkileyici kamera kullanımına, başarılı kurgu çalışmasına ve çok hoş final sahnesine rağmen ‘amacı’nın varlığı-yokluğu konusunda seyirciyi soru işaretleriyle karşı karşıya bırakan bir film. Ahu Öztürk, senaryosunu da kendisinin yazdığı

ilk uzun metraj çalışmasında, ele aldığı dünyayı belli ki çok iyi gözlemlemiş, bazı röportaj ve açıklamalarında dile getirdiği üzere kendi çevresi (teyzesi) üzerinden ayrıntılarıyla tanımış, başarıyla tasvir etmiş ama ne yazık ki bu kadarıyla yetinmiş. Eğer “Toz Bezi”nin temel hedefi, iki üç sahnede vurgulanmaya çalışıldığı üzere, biraz da uluslararası festivaller gözetilerek, “alt sınıf içinde ötekileştirilen Kürt kimliği”ne dikkat çekmek değilse yalnızca, açık söyleyeyim ki filmin bir ‘amaç taşıdığı’ kanısında değilim.

İstanbul varoşlarındaki duvarları sıvalı iki katlı bir binada altı üstlü oturan iki gündelikçi kadın olan Nesrin ve Hatun’un, temizliğe gittikleri evlerin hanımları, kocaları ve birbirleriyle ilişkilerine odaklanan, yakın arkadaş olan ama farklı kişiliklere sahip bu Kürt kadının sert yaşam koşullarında ayakta kalma ve yere düşmeme gayretleri üzerine bir film “Toz Bezi”. Bir yıl kadar önce Nesimi Yetik’in “Toz Ruh” filminde bir erkek üzerinden aktarılan ‘gündelik temizlikçilik’ gerçeği var karşımızda.

Bir kahvehane işleten kocası Şero ve ergenlik çağındaki oğluyla birlikte düşünüldüğünde, Hatun, Nesrin’e göre daha şanslı sayılır. Para biriktirip, bir ev almak niyetinde... Nesrin’in işsiz

güçsüz olduğunu anladığımız ve film boyunca hiç görmediğimiz kocası Cefo, aniden çekmiş gitmiş, haftalardır ortada yok. Küçük kız Asmin’le ortada kalan genç kadın, ne kirayı ödeyebiliyor, ne elektrik parasını yatırabiliyor; içinde olduğundan çok daha ağır bir yoksulluğa doğru yuvarlanıyor.

“Toz Ruh”nda temizlikçi Metin’in rutin yaşamındaki küçük sarsıntılara tanıklık ediyorduk; “Toz Bezi”nde sarsıntı falan değil, yıkıcı altüst oluşlar söz konusu. Öte yandan bu altüst oluşun acı ve çaresizlik tasvirleri dışında filme derinlik kattığını söylemek ise çok zor.

Ahu Öztürk, diyelim ki Dardenne Kardeşler’in “İki Gün Ve Bir Gece”de (2014), küçük burjuvazinin işsiz kalma ve sahip olduğu refahı yitirmeme (apartman tipi sosyal konutta yaşamak zorunda kalmamak için villa tipi evi kaybetmemek mücadelesi!) farklı katmanlar üzerine oturabildiği bir süreci, tuhaf biçimde ve ısrarla tek katmanda ele almış. Oysa “İki Gün Ve Bir Gece”nin Sandra’sına kıyasla “Toz Bezi”nin Nesrin’i ne derin ve verimli çelişkilerle dolu bir atmosferde soluk alıp veriyor. İşini ve evini kaybetmemek için ev ev gezip kararlı biçimde arkadaşlarından destek arayan Belçikalı Sandra ile kızından başka kaybedecek bir şeyi kalmamış Kürt Nesrin’in güçsüzlüğü, bana sorarsanız iki film ve iki gerçekçilik anlayışı arasındaki güç-güçsüzlük oranını da ortaya koyuyor.

Daha ilk filminde Ahu Öztürk’ten Dardenne Kardeşler performansı beklemek elbette ki abartı olur... Ama “Toz Bezi”nde içine girdiğimiz ‘üst-orta sınıf beyaz Türk’ evlerinin, “İki Gün Ve Bir Gece”de Sandra’nın kapısını çaldığı evler kadar bile ayrıntı içermemesi ve hemen her şeyin klişe çelişkiler çerçevesinde ele alınması da kaçırılmış büyük fırsat olarak beliriyor önümüzde. Asmin’in annesini de kattığı “Biz kaybolduk...” oyunu, Ahu Öztürk’ün yoksullar için çizdiği ‘gelecek tasarımı’ açısından da geçerli hale geliyor.

Son olarak, Asiye Dinçsoy (Nesrin), Nazan Kesal (Hatun), Mehmet Özgür (Şero), Serra Yılmaz (Ayten), Didem İnselel (Aslı) ve küçük oyuncu Asel Yalın’ın (Asmin), çok çok iyi olduklarını belirtiyim. 21. Nürnberg Türkiye / Almanya Film Festivali’nde paylaşılan en iyi kadın oyuncu ödülü, Dinçsoy ve Kesal açısından tam isabet kaydeden bir işaret fişegiymiş gerçekten de.

Nesrin’in telefonda amcasıyla Kürtçe konuştuğu sahne çok iyi.

Nesrin’in telefonda ablasıyla Kürtçe konuştuğu sahne çok kötü.

İLK FİLMİNDE AHU
ÖZTÜRK’TEN DARDENNE
KARDEŞLER
PERFORMANSI BEKLEMEN
ELBETTE Kİ ABARTI OLUR...
NE VAR Kİ HEMEN HER
ŞEYİN KLİŞE ÇELİŞKİLER
ÇERÇEVESİNDE ELE
ALINMASI OLMAMIŞ.

Suikastçı: Dövüş ve Harmoni
DOSYA: 35. İstanbul Film Festivali

Toz Bezi • Ölümcül Oyun • Spotlight
Batman v Superman: Adaletin Şafağı
Beş Maddede Agnès Varda

+ HEDİYE AFIŞ: ÖLÜMCÜL OYUN ve YENİDEN BAŞLA

Altyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

NİSAN SAYISI BAYİLERDE

www.altyazi.net

BEKAR YAŞAM KILAVUZU

ORJİNAL ADI How To Be Single

YÖNETMEN Christian Ditter

ÖYUNCULAR Dakota Johnson,

Rebel Wilson, Leslie Mann,

Damon Wayans Jr., Alison Brie

YAPIM 2016 ABD

SÜRE 110 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

BİRİNE BAĞLI
KALMAMAYI, BEKARLIĞI
HER ANINDA
KUTLAYARAK YANSITAN
FİLMİN PROBLEMİ, ANTI
ROMANTİK KOMEDİ
OLMAYA ÇALIŞIRKEN
DARMADUMAN
OLMASINDA GİZLİ.

GEÇTİĞİMİZ YIL ÜLKEMİZDE VİZYONA GİRMESİNE GÜNLER KALA SİRRA KADEM BASAN “LOVE, ROSIE” İLE HİÇ DE FENA BİR İŞ ÇIKARMAYAN ALMAN YÖNETMEN CHRISTIAN DITTER, LIZ TUCCILLO’NUN AYNI ADLI ROMANINDAN UYARLADIĞI

“Bekar Yaşam Kılavuzu”nda yine aynı güzergahta ilerlemeye çalışıyor.

Mizah/yıllara yayılan büyük aşk birleşimindeki mizahı cepte bekleten yönetmenin bu seferki mevzusu, ‘bekar kalmanın kendini keşfediş üzerindeki etkileri’. Kitap bu konuya nasıl eğilmisti bilmiyorum ancak Ditter ve senaristlerin kocaman bir çelişki yumağından öteye gidemediği kesin.

Kolejde tanıştığı erkek arkadaşıyla olan uzun süreli birlikteliğine ara verip kapağı New York’taki bir hukuk firmasına atan Alice (Dakota Johnson), ‘bekarlık sultanlığıdır’ ana fikrini ‘bir süre de olsa’ hayatının temeline oturtma peşinde. Yanına taşındığı ablası Meg (Leslie Mann), ebelik kariyerinden kafasını kaldıramayan bir kadın ve yeni dünyaya gelmiş güzelliklere ‘sana ihtiyacım yok’ diyerek aslında tüm birlikteliklere kapısını kapatıyor.

Alice’in iş yerindeki tek arkadaşı Robin’in (Rebel Wilson) tek derdi ise bünyesini alkolle doldurup olabildiğince çok erkekle yatmak. Kısacası bu üçlü arasında New York’un tadını en çok çıkartan o ve Alice için biçilmiş kaftan mentor özellikleri taşıyor. Bir de bu üçlüyle bire bir iletişimi olmayan, kendini ‘çöpçatanlık sitelerinin beyaz atlı prensi bulma mekanı olduğuna’ inandırmış Lucy (Alison Brie) var. Neden var, emin değilim...

“Bekar Yaşam Kılavuzu” fazla zeka parıltısı içermiyor. Yapacağı daha derinlikli görsel ya da içeriksel çıkarımlara yirmişer saniye ayırmadan önce, kadının özgürleşmesi ve kendini tanımasını tek gecelik ilişkilerin fazlalığıyla doğru orantılı betimliyor. Birine bağlı kalmamayı, bekarlığı her anında kutlayarak

yansıtan filmin problemi, anti romantik komedi olmaya çalışırken darmaduman olmasında gizli. Başından itibaren Hollywood stereotiplerine yüz vermeyeceğini haykırırken kadınlarını umutsuz bekarlara çeviriyor, sonu gelmeyen randevular ve diyalogların ham maddesi yine erkek oluyor.

Kadınların dostluğunu ve gücünü yüceltirken karşı cinsin bu denli belirleyici bir etken haline gelmesi yapılmak istenenle yapılan arasındaki uçurumun en büyük sebebi. “Bekar Yaşam Kılavuzu”nun yaşadığı kimlik bunalımı, karakterlerin yaşadıklarından daha açık seçildiğinden ‘tipik bir romantik komediden’ daha fazlasını beklemememiz gerektiğini anlamamız uzun sürmüyor.

Elbisesinin sırt fermuarını kendi başına açamayan bir kadının buna çözüm yolu

üretebilmesinin ancak oturaklı bir senaryoda önem atfedebileceği unutulmuş gözüküyor.

Filmin ortasına geldiğimizde temelleri sallantıda olan 5-6 ikincil hikayeye baş başa kalıyoruz. Özellikle zaman mefhumunu dengesiz hale getiren sallapati kurgu sayesinde beyin yakan alt metin geçişleri, zora düştüğü anda 'birkaç ay sonra'sına kaçan dizileri anımsatıyor. Ana karakterimiz olması gereken Alice'in tüm kararlılığını bir kenara bırakıp çocuk sahibi bir adamla ciddi ilişkiye girmesini ve bu adamın kaşla göz arasında patlak veren 'sen onun annesi değilsin!' dramatizesini neden umursayalım? 'Alice bir saniye önce burada oturmuyordu' bile.

Oldukça yetenekli olduğunu düşündüğüm oyuncu kadrosunda Dakota Johnson, üzerine yapışması kuvvetle muhtemel Anastasia Steele'den daha eğlenceli performanslar

verebileceğini kanıtlarken, 40 yaş üstü 'arayıştaki kadın' tiplerinin kraliçesi Leslie Mann da ona ayak uyduruyor. Tabii ki filmin asıl yıldızı Rebel Wilson ve manik halleri. Birkaç film daha aynı rollerde oynarsa sıkması muhtemel bu imaj, "Bekar Yaşam Kılavuzu" özelinde tempo arttırıcı unsur oluyor. Alison Brie'a gelince... Çocuklara kitap okuduğu sahnede güzel deliriyor ancak karakterini filminden çıkartsanız gidişatta hiçbir şey değişmez.

Ne kadar tutarlı olmasa da Alice için yazılan finalle öncülerinden ayrılan film, zaman geçiriyor ancak zamanın içini dolduramıyor.

New York güzellemesine varan şehir turu.

Eldeki kadro heba ediliyor.

**ZAMAN MEFHUMUNU
DENGESİZ HALE GETİREN
SALLAPATİ KURGU
SAYESİNDE BEYİN
YAKAN ALT METİN
GEÇİŞLERİ ZORA
DÜŞÜNCE 'BİRKAÇ AY
SONRA'SINA KAÇAN
DİZİLERİ ANIMSATIYOR.**

ORMAN ÇOCUĞU

★★★★★

ORJİNAL ADI The Jungle Book

YÖNETMEN Jon Favreau

OYUNCULAR Neel Sethi,

Bill Murray, Ben Kingsley,

Idris Elba, Lupita Nyong'o,

Scarlett Johansson,

Giancarlo Esposito

YAPIM 2016 ABD

SÜRE 105 dk.

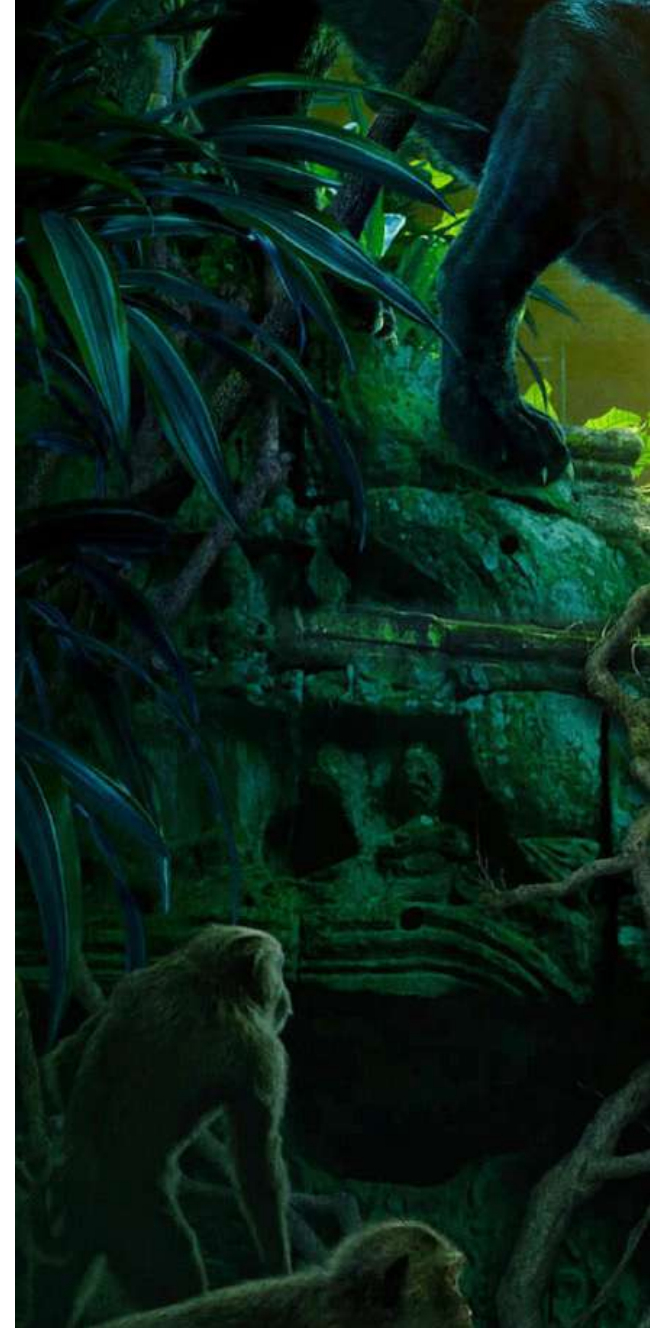
DAĞITIM UIP

DOĞANIN BİR PARÇASI
OLAN İNSAN TÜRÜNÜN
EN MASUM HALİNİ
SİMGELEYEN BU
KÜÇÜĞÜN RUHSAL
BÜYÜME HİKAYESİ,
ŞAŞIRTICI GÜZELLİKTE
BİR FİLM OLARAK
KARŞIMIZDA.

HİNDİSTAN'DA DOĞAN, HAYATININ BİR BÖLÜMÜNÜ BU BÜYÜLEYİCİ ÜLKEDE GEÇİREN İNGİLİZ ROMAN-HİKAYE YAZARI, GAZETECİ, ŞAİR RUDYARD KIPLİNG (1865-1936), KİMİLERİNCE SÖMÜRGEÇİLİĞİN YANINDA YER ALDIĞI İÇİN eleştirilir. Ancak, dili kullanmaktaki yeteneği, nesirde ve nazımdaki güçlü anlatımı, ülkesinde döneminin en popüler yazarı olması, 1907'de Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanması, onu bugün de değerli kılmakta.

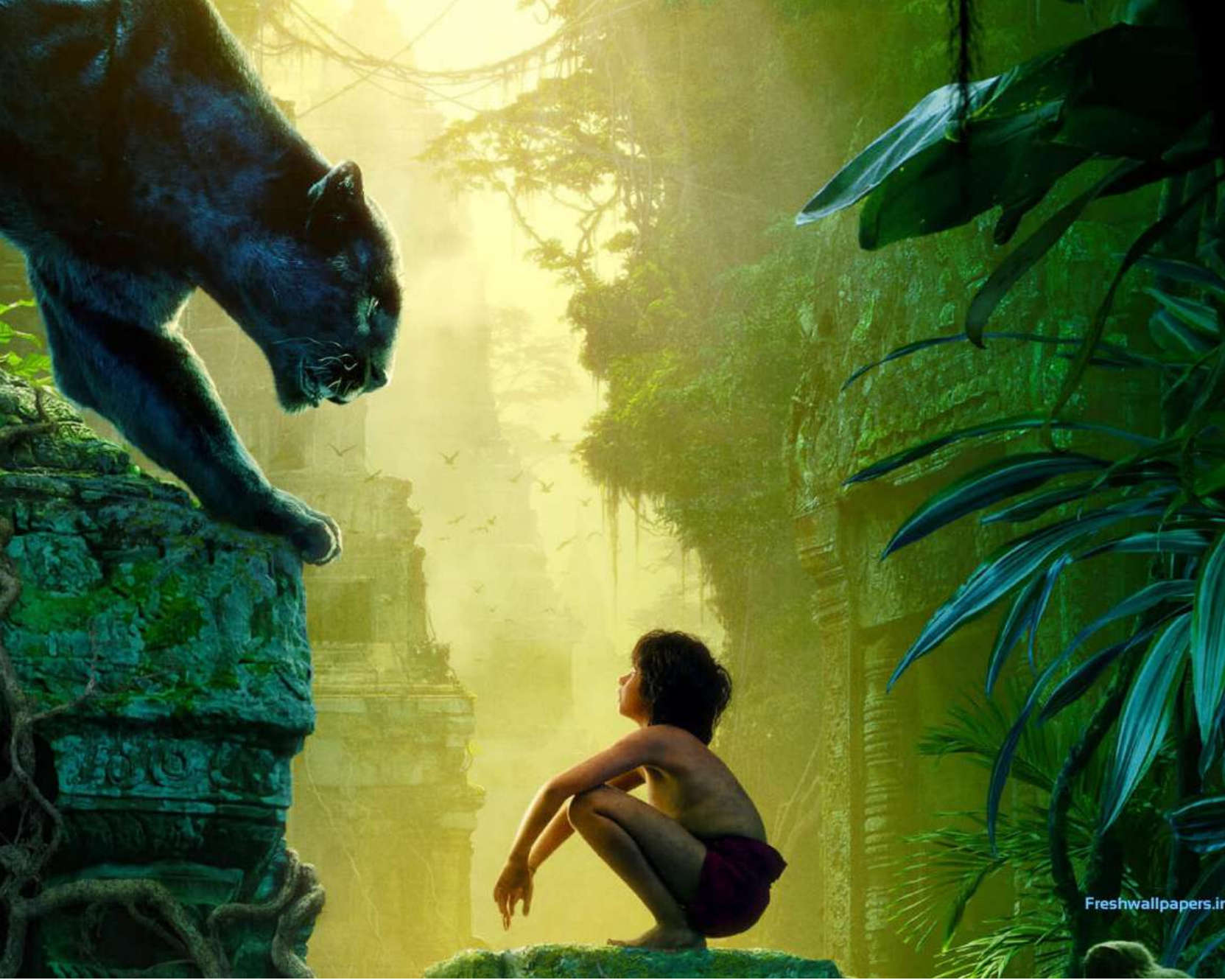
Kipling, sessiz sinema döneminden başlayarak eserleri beyazperdeye en çok uyarlanan yazarlardan. Özellikle de, 1895'te yayımlanan "Cengel Kitabı" (The Jungle Book) serisinde kullandığı siyasal/toplumsal alegorilerle her daim sinemacıların ilham kaynağı olmuş: Sık ağaçlı Hindistan ormanlarına verilen addan yola çıkarak yazılan serinin üç kitabındaki baş kahraman, Mowgli adlı insan yavrusudur. Doğanın bir parçası olan insan türünün en masum halini simgeleyen bu küçüğün ruhsal büyüme hikayesi, şaşırtıcı güzellikte bir film olarak karşımızda.

Ormanın bir yasası vardır. Bireylerin, ailelerin ve toplumların güvenliği için kurallar içerir. Mowgli (Neel Sethi), ailesinin sıkı sıkıya uyduğu bu yasa ile büyümektedir. Onu, küçücükken terk edilmiş bulan, asil, zarif, sert görünümlü panter Bagheera (ses: Ben Kingsley), kurtlara emanet etmiş...Ve, adil bir lider olan Akela'nın (ses: Giancarlo Esposito) sürüsü içinde, sevgi dolu bir anne olan Raksha (ses: Lupita Nyong'o) tarafından büyütülmüştür... Kuraklık döneminde tüm hayvanlar arasındaki barış sorunsuzca devam ederken, Mowgli'nin ortadan kaldırılmasını isteyen ve yüreği insanlara duyduğu nefretle dolu olan kaplan Shere Khan (ses: Idris Elba) ortaya çıkacak... Yuvasını terk eden Mowgli, mecburen insan köyüne yollanacaktır. Bu yolculuğun her aşamasında, Mowgli ile birlikte öğreniriz,

sınanırız... Gözleri hipnotize eden, tatlı sesi uyuşturup ideal bir av haline gelmenizi sağlayan dev piton Kaa (ses: Scarlett Johansson), kandırabilir... Bal tutkunu, neşeli, şakacı, tembel ancak koruyucu ayı Baloo (ses: Bill Murray) gerçek bir dostluk sunarak güven duygusu verebilir... Maymun kolonisini yöneten, çok iri, kurnaz ve hırslı, Kral Louie de (ses: Christopher Walken) tehdit edebilir... Ormanı kuran ve tüm hayvanların saygı gösterdiği fillerin vakurluğu ise, her çıkarın ve çatışmanın üzerindedir.

Eser, Hindistan'ın kadim ormanlarından ve kutsallığından beslenerek, doğanın bütünlüğü içinde, hayvanlar üzerinden insani değerlere/erdemlere dair bir hikaye anlatıyor. Aslında dengeleri bozan, insan türünün bulduğu, 'kırmızı çiçek' olarak bilinen ateş! Shere Khan'ın garazının müsebbibi de, Kral Louie'nin besin

zincirinin tepesine ulaşarak 'insan gibi olmak' istemesini kamçılayan da, bu 'kırmızı çiçek'! Medeniyetin göstergesi fakat diğer taraftan da, kontrol edilemediğinde her şeyi yakıp yok edebilen ateş! İşte Mowgli, yol boyunca öğrendiklerini, cesaretini, aklını, kurt ailesine olan bağlılığını ve sevgisini, saflığının süzgecinden geçirerek, ateşle tanışıyor... Bu tanışmanın sonucunda, bedeni değişmese de, ruhu 'büyüyor', olgunlaşıyor.

Dünyanın farklı bölgelerinde, çok farklı hayatlara sahip milyonlarca çocuğa ilham verebilecek, 120 yıldır eskimeyen bir hikaye bu. Disney'in, en ünlüsü 1967 yapımı çizgi film olan uyarlamalarının sonuncusunda, yönetmen Jon Favreau duygu yoğunluğunu, karakterlerin derinliğini, serüvenin akışını tamamıyla kusursuz kavramış ve yorumlamış.

"Orman Çocuğu", güzel sıfatının tam karşılığı. Bu güzel film, en üst teknolojilerin komplike birleşimiyle, günümüz itibarıyla ulaşılabilecek en mükemmel görselliği sunuyor. Canlı performans, Neel Sethi'ye ait. Foto-gerçeklikten performans yakalamaya bir dizi işlemin ortaya çıkardığı sonuç, üç boyutun da dokunuşuyla, el uzatınca dokunabileceğinizi sandığınız bir etki yaratıyor. Asıl önemlisi de, hayvan karakterlerdeki inandırıcılığın, drama dokusu oluşturmadaki katkıları... Ve, hayvanlara ses veren ünlülerin performansları dolayısıyla, orijinal seyretmek gerekiyor.

Filmin geniş müzik yelpazesindeki renklilik.

Enfes şarkıları az sayıda kalmış; bir iki tane daha olmalıydı.

**"ORMAN ÇOCUĞU",
GÜZEL SIFATININ TAM
KARŞILIĞI. FİLM, EN ÜST
TEKNOLOJİLERİN
BİRLEŞİMİYLE,
GÜNÜMÜZ İTİBARIYLA
ULAŞILABİLECEK EN
MÜKEMMEL
GÖRSELLİĞİ SUNUYOR.**

ÖLÜM TRENİ

ORJİNAL ADI Backtrack

YÖNETMEN Michael Petroni

OYUNCULAR Adrien Brody,

Sam Neill, Chloe Bayliss,

Robin McLeavy, Bruce Spence

YAPIM 2015 Avustralya

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Bir Film

**“ÖLÜM TRENİ”Nİ CAZİP
KILAN ÖĞELERİN BAŞINDA
ADRIEN BRODY VE
SAM NEILL’İN
VARLIĞI GELİYOR.**

“ÖLÜM TRENİ” İLE İLGİLİ GENEL BİR BİLGİ ALMAK İÇİN İNTERNETE BAKTIĞINIZDA, “ALTINCI HİS”E (THE SIXTH SENSE) benzerliğinden bolca bahsedildiğini görüyorsunuz. M. Night Shyamalan’ın en iyi işlerinden sayılan “Altıncı His”, sürprizini sonuna kadar saklamayı iyi başarmıştı. “Ölüm Treni” ise, karanlık ve kasvetli atmosferiyle “Altıncı His”i hatırlatsa da onun gücünü yakalamaktan bir hayli uzak. Senaryoyu da kaleme alan yönetmen Michael Petroni, bu şansı bonkörce harcamış maalesef.

Başkahramanımız psikolog Peter Bower (Adrien Brody), kızını bir trafik kazasında yitirmiş. Karısı hala yas tutuyor; Peter ise daha güçlü gibi, hastalarıyla seanslarına devam ediyor fakat hastalarında tuhaflıklar hissediyor. Gizemli bir kız çocuğunun geliyorsa Peter’in aklını iyice karıştırıyor. Danıştığı süpervizörü Duncan (Sam Neill) hatırlaması gereken bir şeyler olduğuna dair Peter’ı uyarıyor. Biz de yavaş yavaş, hem hastalarının tuhaflığını, hem ilk gençliğinde yaşayıp unutmak zorunda olduğu travmayı hem

de kızının ölümünden dolayı duyduğu suçluluk duygusunun sebebini anlamaya başlıyoruz.

“Ölüm Treni”ni cazip kılan öğelerin başında Adrien Brody ve Sam Neill’in varlığı geliyor. Fakat filmin asıl derdi senaryosunun zayıflıklarıyla, bazı mizansen hataları. Mesela, hastalarının aslında aynı gün ölmüş kişiler olduğunu Peter çok çabuk anlıyor. İlk sürpriz böylece açığa çıkıyor. Kendi bilinçdışının bastırdığı tren kazası ile kızının ölümündeki bağ, fena değil. Muayenehanesine gelen Elizabeth (Chloe Bayliss) ile kaza ve babası arasındaki bağlantı ise, ikna etmekten çok uzak. Küçük Peter’in şahit olduğu olayı perdeye taşıırken öyle bir mizansen var ki, Peter’in Elizabeth’e tecavüz eden babasına görünmemesi imkansız. Olay yerinde 20 yıl sonra Elizabeth’e ait bir kolyenin bulunması da, inandırıcı gelmiyor.

Sam Neill’in az da olsa filmdeki varlığı.

Korku filmlerinin klişelerinden, ani çıkan hayaletlere dayanarak seyirciyi korkutmaya çalışmak...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

KAR KORSANLARI

YÖNETMEN Faruk Hacıhafızoğlu
UYUNCULAR Taha Tegin Özdemir,

Yakup Özgür Kurtaal, Ömer Uluç,

İsa Master

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Orak Film-M3 (Kars Film)

YÖNETMEN 1980
SONRASI KARS'INDA
DARBENİN İZLERİNİ, ÇOCUK
GÖZÜNDEN YAKALADIĞI BİR
ANLATIMLA AKTARIYOR.

BELLİ BİR DÖNEMLE, SİNEMA İLE HESAPLAŞMAK BİZDE NEDENSE DAHA ZOR, HEP BİR ÜSTTEN ANLATMAK YA DA büyük sözler söylemek gerekiyormuş gibi görünüyor. Faruk Hacıhafızoğlu'nun yazıp, yönettiği "Kar Korsanları" kömür toplamak gibi naif bir fıkirden yola çıkarken yakın geçmişin acılarını göz ucuyla süzüyor.

Sene 1981, Kars'tayız. Hava soğuk, evlerin önü bile kar. Bu soğuk ve karlı havada yaşamak bir yana evin içinde ısınmak bile dert, zira kömür sadece belli bir kesime veriliyor. İlkokul öğrencileri Serhat Gürbüz ve İbo karne tatilinde evlerine kömür bulmayı kendilerine iş edinirler. Etraflarında ne olup bittiğinden haberdar olmasalar da bir yandan da her şeyin farkındalar.

Yönetmen 1980 sonrası Kars'ında darbenin izlerini, çocuk gözünden aktarıyor. Bu yüzden de politik olanı açıkça söyleme gibi bir derdi yok. Onun yerine dönemin sancısını çocukların yanmış kömürü de yakabilecekleri fikriyle girdikleri bir binanın, bir işkence binasına dönüştürüldüğünü gördükleri anda yaşadıkları

korku vurguluyor. Üç oyuncu da Kars'ta yaşayan, amatör oyuncular, özellikle hâl ve tavırları, olaylara verdikleri tepkiler ve içerisinde bulundukları sürecin trajikomik atmosferiyle zaten doğal bir anlatımın parçası oluyorlar.

Maceraları, zaman zaman dayanamayıp başlarını belaya sokmaları filmin en seyirlik taraflarını oluşturuyor. Onların naifliği ile filmin naif anlatımı birbirine paralel bir biçimde ilerliyor. "Kar Korsanları" yönetmenin ilk filmi olmasına rağmen kendince bir özgünlüğü var, otobiyografik bir hikaye anlatılıyor olması da yönetmenin bir diğer avantajı gibi görünüyor. Aslında bir dram olabilecekken güldüren, seyirci üzerinde ajitasyondan ziyade daha farklı bir etki bırakan bir yapıya sahip olması da filmin en güçlü tarafı. Sade anlatımıyla etkili olabilen filmlerden.

Görüntü yönetimi hem mekan hem atmosfer olarak zorlayıcı olsa da iyi.

Biraz daha meselesini görünür kılabildi.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

YEMEKTEYDİK VE KARAR VERDİM

YÖNETMEN Görkem Yeltan

OYUNCULAR Görkem Yeltan,

Arzu Okay, Mehmet Güreli,

Sema Poyraz, Gökçer Genç

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 84 dk.

DAĞITIM M3 (Yeditepe)

FİLMDEKİ BURJUVA

ELEŞTİRİSİNİN

EPEY HAVADA

KALDIĞINI

SÖYLEMEK GEREK.

GÖRKEM YELTAN, OYUNCULUĞUYLA ÖN PLANA ÇIKSA DA ASLINDA SANATIN BİRKAÇ DALIYLA BİRDEN İSTİĞAL EDEN, dinamik ve üretken bir sanatçı. Dizi ve sinema oyunculuğunun yanında çocuk kitapları yazıyor; resim ve müzikle (şarkı sözü) uğraşıyor. “Yemekteydik Ve Karar Verdim” ile de ilk kez yönetmenliğe el atıyor. Sinemamızın yakın dönemdeki ‘festival filmleri’nde baskın olan az karakterli ve tek başkahramanlı yapımlara inat, Görkem Yeltan ilk yönetmenliğinde zor bir işe soyunuyor; Fransız ve İtalyan sinemasında görmeye alıştığımız bol karakterli bir aile dramına imza atıyor. Asıl ilham aldığı ya da seyircinin ilk adımında özdeşlik kurabileceği yapım ise “Yengeç Sepeti”. Filmin handikapları da işte bu noktalarda ortaya çıkıyor. Senaryoda o kadar çok karakter yer alıyor ve o karakterler o kadar yüzeysel geçiştiriliyor ki kimin kiminle ilişkisi var, kim kime küs, kime kime neden yalan söylüyor gibi soruların cevapları birbirine karışıyor.

Aile üyelerinden sadece Gökçer Genç ve Görkem Yeltan’ın canlandırdığı karakterlerin altı

biraz daha doldurulmuş olsa da onca problemlili karakterin ilişkisinden ortaya gerçek bir çatışma çıkamıyor. “Yengeç Sepeti”nde, aile fertlerinin birbirini ‘yerken’ hissettiğiniz huzursuzluğu hatırlayın... Belki de bu açığı kapatmak için olay örgüsüne dahil edilen ‘kaybolma’ vakası, senaryodaki boşluğu daha da belirginleştiriyor ve kayıp vakası, karakterleri toparlayamıyor; tersine daha da dağıtıyor. Filmdeki burjuva eleştirisinin de epey havada kaldığını söylemek gerek.

Aile buluşmasını bayram yemeğine denk getirmek, kağıt üstünde belki yerel bir hava katmış olabilir ama fiiliyatta filme özel bir katkısı yok. İzlediğimiz, yerel olmaya çalışırken Avrupa özentisine dönüşen; mesafeyi karakterlerinin arasından ziyade seyirciyle ve ilham kaynakları arasına koyan bir yapım.

Arzu Okay’ın 37 yıl sonra sinemaya dönüşü ve filmin başarılı afiş çalışması.

Çok karakter = iyi hikaye demek değil.

SUÇ/LU

ORJİNAL ADI Criminal
YÖNETMEN Ariel Vromen

OYUNCULAR Kevin Costner,
Gary Oldman, Tommy Lee Jones,
Gal Gadot, Michael Pitt, Jordi Mollà

YAPIM 2016 ABD-İngiltere

SÜRE 113 dk.

DAĞITIM Pinema (D Productions)

**YÖNETMEN VROMEN BİRAZ
TARSEM'İN "SELF/LESS"TA
DÜŞTÜĞÜ HATAYA DÜŞÜYOR VE
İŞLEDİĞİ TEKNOLOJİYİ FİLMİN
AKSİYONU ALTINDA EZİYOR.**

RYAN REYNOLDS DAHA GEÇEN SENE "SELF/LESS" İSİMLİ BİR TARSEM SINGH BİLİMKURGUSUNDA VÜCUDUNU BEN Kingsley'nin canlandırdığı varlıklı adama 'bağışlayan' gariban bir Amerikan askerini canlandırıyordu. "Suç/lu"da ise bu kez hafızasını Kevin Costner'in beden verdiği 'dengesiz' bir mahkuma kaptırıyor. Benzer tipte iki bilimkurguya imza attığını son anda fark etmiş gibi, bu ikincisinde "Hadi bana erkenden müsaade" tadında bir zengin kalkışı yapıyor!

Yapımcılar neredeyse her önemli oyuncuyu DC Comics evreninde gözükmüş birinden seçerek filmi 'süper' yapacaklarını düşünmüş olabilirler. Ne var ki, tablo o kadar da aydınlık değil. Üç sene önce İstanbul Film Festivali'nde izlediğimiz "Katil" (The Iceman) ile 1980'lerin belalı bir suçlusunu portreleyen yönetmen Ariel Vromen, dört yıllık bir aradan sonra "Suç/lu"yla karşımızda.

Serbest bir Frankenstein uyarlaması gibi de görülebilecek film, Kevin Costner'in artık ezberlediğimiz sert anti-kahramanlarından birini

sunuyor bize.

Zorlu bir operasyon sırasında ölen CIA ajanı Bill Pope (Reynolds), 'Hollandalı' olarak bilinen bir bilgisayar korsanı ile ilgili değerli bir bilgiyi amirlerine aktarmayı başaramamıştır. Fakat CIA bu, boş durur mu! Dr. Franks'in (Jones) yıllardır üzerinde çalıştığı yeni bir hafıza aktarma teknolojisini Pope'un üzerinde kullanmaya karar verirler. Anıların aktarılacağı 'denek' ise azılı dengesiz suçlu Jericho Stewart'tır (Costner). Anıları aktarırlar aktarmasına ama Jericho'yu ellerinden geçirirler.

Yönetmen Vromen biraz Tarsem Singh'in "Self/less"ta düştüğü hataya düşüyor ve işlediği teknolojiyi filmin aksiyonu altında eziliyor. Açıkçası elindeki parlak oyuncu kadrosundan da yeterince faydalanamıyor!

Gary Oldman'ı hoş bir saç stiliyle görmek hoş bir sürpriz oldu!

Kevin Costner'ı nahoş saç stilleriyle görmek nahoş bir sürpriz oldu!

HEIDI

YÖNETMEN Alain Gsponer

OYUNCULAR Anuk Steffen,

Bruno Ganz, Isabelle Ottmann,

Quirin Agrippi, Katharina Schüttler

YAPIM 2015 Almanya-İsviçre

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM Mars (Medyavizyon)

“HEIDI”NİN BU SINEMA
UYARLAMASI
TÜMÜYLE BİR
ÇOCUK FİLMİ OLARAK
TASARLANMIŞ.

İSVİÇRELİ YAZAR JOHANNA SPYRI’NİN “HEIDI” KİTAPLARI, İSVİÇRE’NİN DÜNYAYA UNUTTURDUĞU BİR BÜYÜK GÜNAHI aslında ima ederek ele alan çocuk kitaplarıydı. Sahipsiz ya da suğlu çocukların çiftlik sahipleri ya da zengin evlerin beyefendileri tarafından köle olarak çalıştırılmasından bahsediyoruz.

Spyri’nin eserinde bu mesele bir “Oliver Twist”de olduğu kadar bile sertleştirilmez. Heidi’nin özellikle dağ sahnelerinde hep çıplak ayaklı oluşu ve hikayenin bir kısmında çok kötü bir muamele görmese de isteğinin dışında zengin bir evde tutuluyor olmasının ötesinde pek bir ima yoktur.

Yetim ve öksüz olan Heidi de teyzesi tarafından önce Alpler’de yaşayan aksi dedesine bırakılır. Dede o kadar münzevidir ki, zaten kendi oğluyla da daha o hayattayken iletişimini kesmiştir. Ancak Heidi bir süre sonra onun kendi etrafına kurduğu duvarlarını yıkar.

Birbirleri için tam vazgeçilmez oldukları sırada ise teyze geri döner. Çünkü Heidi’yi zengin bir eve kiralamıştır. Frankfurt’taki bu burjuva

evinde tekerlekli sandalyeye mahkum Clara’ya arkadaşlık etmesi için kiralanan bir figürdür artık!

Tasarımında ünlü Hayao Miyazaki’nin imzasının olduğu 1974 yapımı anime dizi 70’li yılların ikinci yarısında TRT’de yayımlanmış ve tüm dünyada olduğu kadar bizde de dönemin çocukları tarafından büyük ilgi görmüştü.

Sık sık sinemaya uyarlansa da ilk kez bu kadar büyük bir prodüksiyonla beyazperdede karşımıza çıkan Heidi’nin çok başarılı bir oyuncu seçimi var her şeyden önce.

Akılda kalıcı sempatik melodilerle süslü müzikleri, İsviçre Alplerinin güzel resimleri eşliğinde akıp gidiyor hikaye. Ama biraz hızlı da akıyor doğrusu. Senaryoda karakterler arasındaki ilişkilerin biraz daha derinleştirilmiş olması çok daha iyi bir filme ulaştırabilirdi bizi.

Heidi’yi oynayan Anuk Steffen ilk filmi olmasına rağmen gayet doğal...

Usta aktör Bruno Ganz’ın Heidi’nin dedesindeki performansını daha fazla izlenebilse keşke...

KAPININ DİĞER TARAFI

★★★
ORJİNAL ADI

The Other Side Of The Door

YÖNETMEN Johannes Roberts

UYUNCULAR Sarah Wayne Callies,

Jeremy Sisto, Javier Botet,

Sofia Rosinsky, Logan Creran

YAPIM 2016 Hindistan-İngiltere

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM TME

**'İYİ YAPILMIŞ' AMA
VASAT BİR KORKU FİLMİ
OLAN "KAPININ DİĞER TARAFI",
HİNDİSTAN'DA ÇEKİLMİŞ
BİR BRİTANYA YAPIMI.**

HİNDİSTAN'A YERLEŞMİŞ AMERİKALI BİR ÇİFT OLAN MARIA VE MICHAEL'İN İKİ ÇOCUĞUNDAN BİRİ BİR ARABA KAZASINDA ölür. Oğlunu kurtaramamanın ve onu gözleri önünde yitirmenin travmasını atlatamayan Maria hayata küser. Amerikalı çiftin Hindu hizmetçileri, Maria'ya yitirdiği evladiyla son bir kez konuşabilmesi için bir yol gösterir. Hindistan'ın derinliklerindeki harabe bir tapınağın merdivenlerine oğlunun küllerini serperse tapınağın kapısının ardından onunla kısa bir süre konuşma gerçekleşecektir. Ancak Hindu kadın Maria'yı uyarır: yalnızca kapının ardından konuşmalı ve kapının ardına bakmamalıdır! Ancak tabii ki Maria kendini tutamaz...

'İyi yapılmış' ama vasat bir korku filmi olan "Kapının Diğer Tarafı", Hindistan'da çekilmiş bir Britanya yapımı ve ilk başta klasik bir oryantalist anlatı gibi görünüyor. Anlatının öznelere batılılar ve doğu ise bu batılı öznelere başına gelenlerin yaşandığı bir fon, üstelik kadim 'gizemli şark' kalıbını bir hayli çağrıştıran bir temsil üzerinden izleyiciye sunulan bir fon: Hindistan, batılıların

bilmediği, aşına olmadığı pratikleri bünyesinde barındıran bir diyar. Amerikalı çiftin evlatlarının ölümü kendi memleketlerinde gerçekleşmiş olsa yapılacak bir şey yokken, doğaüstüne dair pratiklerin devreye girebilmesi öykünün Hindistan'da yaşanması üzerinden söz konusu olabiliyor. Dolayısıyla film, yalnızca batılı öznelere doğu fonunda yaşadıkları bir serüveni aktarması açısından değil, doğu ve batı arasında farklılıklar olduğu noktasından hareket ettiği için de oryantalist anlatıları çağrıştıırıyor.

Öte yandan filmde temsil edildiği ölçüde doğu ve batı arasında var olduğu varsayılan farklılıklar, batının/batılıların, doğudan/doğululardan üstünlüğüne dair herhangi bir imleme içermediğinden filmin oryantalist filmlerle külliyen aynı kaba konulması da doğru olmaz.

Harabe tapınak mekanında gotik korku filmlerini anımsatan bir atmosfer yaratılmış olması.

Pek çok korku sekansında yüksek volümle ses patlaması tarzındaki pespaye yönetime başvurulması.

ATEŞ

YÖNETMEN Haluk Piyes

UYUNCULAR Haluk Piyes,

Eren Hacısalihoğlu, Büşra Apaydın,
Selahattin Taşdöğen, Sacide Taşaner

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM TME (The Moments
Entertainment)

**FİLMİN FONUNDA ÇALAN
MÜZİKLER DIŞINDA NE
SENARYOSUNDAN NE DE
UYUNCULUKTAN OLUMLU
ANLAMDA BAHSEDİLEBİLİR.**

SON BİRKAÇ AYDIR HIÇ BU KADAR YERLİ FİLM VİZYONA GİRMİŞ MİYDİ HATIRLAMİYORUM. TAM ANLAMIYLA BİR İSTİLA BU. Sinemamız adına elbette çok bereketli bir süreci yaşıyoruz ama şu da bir gerçek ki, özellikle bu aylarda ne nicelik ne de nitelik açısından elle tutulur, gözle görülür pek de bir şey yok ortada. "Ateş" ne yazık ki bu iki kulvarın da çok gerisinde start alıyor ve adeta kendi kendini, süresi boyunca yakarak imha ediyor.

Fonda çalan müzik dışında ne senaryosundan ne de oyunculuktan olumlu anlamda bahsedilebilir. Sıradan bir dizinin bir sezona yaydığı hikayesini iki saate yakın bir sürede tüketmeye çalışan bir abur cubur hikaye güzellemesi sadece.

Ateş, annesiyle, Norman Bates misali kurduğu ilişki yüzünden hayatta tutunamayan ve insanlarla normal bir ilişki kuramayan sorunlu bir karakter. Annesi gibi tiyatrocu olmak istemiş ama bunu başaramadığı için suçluluk duygusu içinde. Ateş, aynı zamanda sokaklarda adam döven ve üstelik o insanları yakarak öldürmekten

çekinmeyen anormal de kişilik bozukluğuna sahip. En yakın dostu Yavuz da Ateş gibi suçluluk duygusuyla büyümüş bir çocuk. Kullandığı uyuşturucular bir gün küçük kardeşinin ölümüne neden olunca kendini dine adanmış ve ailesini de dindar bir yaşamın içine hapsetmiş bir karakter. Bu yüzden küçük oğlunu bekleyen annesine karşı kendini hep suçlu hissederken babasıyla da sürekli sorun yaşıyor.

Bu yüzden Ateş ve Yavuz birbirine tutunarak ve sokaklarda "Dexter" gibi kötülerini avlayarak bir nevi günah çıkarmanın derdi içindeler. Bu ikilinin düzenini ise zorla evlendirilmek isteyen genç bir kız bozuyor ve kaçtığı bu evlilik yüzünden Ateş'e sığınıyor. Tüm bu hengamenin ortasında sinemasal bir duyarlılık arıyorsunuz ama nafile.

Otantik fon müzikleri.

Ezberden giden sakil diyaloglar.

BEKAR YAŞAM KILAVUZU

HEIDI

KAPININ DİĞER TARAFI

ÖLÜM TRENİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ATEŞ	★						
BEKAR YAŞAM KILAVUZU / HOW TO BE SINGLE	★★			★★	★★		
GENÇ PEHLİVANLAR						★★	
HEIDI	★★		★★★★				
KAPININ DİĞER TARAFI / THE OTHER SIDE OF THE DOOR	★★						
KAR KORSANLARI		★★★★★	★★	★★★★		★★★★	
ORMAN ÇOCUĞU / THE JUNGLE BOOK				★★★★★	★★★★		
ÖLÜM TRENİ / BACKTRACK	★★			★★			
SUÇ/LU / CRIMINAL							★★
TOZ BEZİ		★★	★★★★				
YEMEKTEYDİK VE KARAR VERDİM			★★	★	★★	★★	
AZEM 3: CİN TOHUMU							
BABA MİRASI	★						
BATMAN V SUPERMAN: ADALETİN ŞAFAĞI	★★	★★★★	★			★★	★★
CESUR HOROZ / UN GALLO CON MUCHOS HUEVOS							
CLOVERFIELD YOLU NO: 10 / 10 CLOVERFIELD LANE							★★
DELİORMANLI				★★	★	★★	
91,1							
KIZKAÇIRAN	★						
KÜÇÜK ESNAF	★★★★			★★			
ÖLÜM EMRİ / EYE IN THE SKY	★★★★			★★★★★	★★★★		
ÖLÜMCÜL OYUN / ICH SEH ICH SEH		★★★★		★★★★	★★★★		
TÜRK LOKUMU							★
YENİDEN BAŞLA / DEMOLITION				★★★★	★★★★		★★
ZOOLANDER 2							

YEŞİLÇAM'DAN BİR YAPRAK DÜŞTÜ: ÜLKÜ ERAKALIN

İstanbul Film Festivali bu yıl Onur Ödülü'yle birlikte, **Ülkü Erakalın**'ın 1964'te çektiği **“Gözleri Ömre Bedel”**i de özel gösterim programına almış, 13 Nisan'da da Ülkü Erakalın'ın katılacağı bir sohbet etkinliği düzenlemişti. Ödülünü almak, filmini festival seyircisiyle seyretmek kısmet olmadı.

YEŞİLÇAM 'ÖLELİ' ÇOK OLDU... YEŞİLÇAM'IN SON TEMSİLCİLERİ DE BİRER BİRER AYRILIYOR ARAMIZDAN. BİR HAFTA ÖNCE, 6 NİSAN'DA ÜLKÜ ERAKALIN'I DA KAYBETTİK... O KUŞAĞIN ALIŞTIĞI isimle 'rejisör' olarak, “Veda Busesi”nden “Yabancı Olduk Şimdi”ye, “İstanbul'u Sevmiyorum”dan “Elbet Bir Gün Buluşacağız”a açılan mendil ıslattıran geniş bir yelpazeye sahipti Erakalın... Müzisyenlikle başladığı sanat yaşamında sinemada karar kılmış, 1960'ların başından itibaren 180'e yakın filme imza atmış; senarist, yapımcı ve oyuncu olarak da sinemamızın 'melodram yılları'na adını yazdırmıştı Ülkü Erakalın. 82 yaşındayken, Onur Ödülü alacağı 35. İstanbul Film Festivali'nin açılış gününde yaşama veda etmiş olması ise tam anlamıyla trajik bir Yeşilçam finali gibi...

Kütüphanemde “Film Karelerine Gizlenen Anılar” ve “Yeşilçam'dan Son Yapraklar / Belge ve Anılarla Türk Sinemasının Son 40 Yılı” adlı iki kitabı var Erakalın'ın... 2000 yılının Altın Portakal Film Festivali sırasında Antalya'da o kitapları imzalattığım günü çok iyi anımsıyorum. Kitaplarıyla ilgilenmeme ve imzalatmak istememe biraz şaşırılmış, bildik kibarlığıyla, “Siz eleştirmenler bizim değerimizi hiç anlamadınız. Bu kitapları okuduğunuzda Türk sinemasına bakışınız değişecek” demiş, kitapların giriş sayfasını da “Yeşilçam'a hoşgeldiniz Sayın Tunca Arslan” diye imzalamıştı.

“Film Karelerinde Gizlenen Anılar” kitabında, sinemada karar kıldığı günleri anlatıyor Erakalın. 1950'lilerin sonunda tanıştığı Memduh Ün'ün “Sana sinemacılığı öğreteceğim ama bir süre para almayacaksın” şeklindeki teklifini kabul edip hazır işini de bırakması nedeniyle babasının “Akılnı başına topla ve iyi düşün. Sinema, bir avuç serserinin yaptığı

önemsiz bir iş” demesini hiç unutmamış örneğin.

Her iki kitap da yıllarını sinemaya vermiş emektar bir yönetmenin neredeyse tüm birikimini yansıtması bakımından çok değerli elbette ki. Öte yandan 1970'li yılların seks filmleri furyasında “Fırçana Bayıldım Boyacı”, “İsmet Bu Ne Kismet”, “Ay Aman Of”, “Çalkala Yavrum Çalkala” gibi erotik komedilerde de şansını deneyen Ülkü Erakalın'ın anılarında bu döneminden söz etmemesi de dikkat çekici.

Ülkü Erakalın'ın son filmi, 2009 yapımı “Çılgık Çılgıca Bir Sevda” oldu. Hayranı olduğu Zeki Müren'in yaşamından bir kesiti anlattığı, başrollerinde Ediz Hun ve Selma Güneri'nin bulunduğu diji-beta formatındaki bu film, ne yalan söyleyeyim, çok ama çok başarısız bir çalışmaydı ve ne yazık ki Erakalın'ı her anlamda hayli yordu, yıprattı. Film, hiçbir ticari şansı olmaması nedeniyle gösterilecek salon bulamadı, Erakalın uzun süre banka borçlarıyla boğuştu, mide kanaması geçirip hastaneye kaldırıldı. Bir röportajında, “O borç benim boynumun borcu, borcumla gurur duyuyorum. Filmi kredi alarak çektim. İcralık oldum ama kimseden yardım istemiyorum. Bankalar bana biraz zaman tanısin yeter” diyordu.

İstanbul Film Festival bu yıl Onur Ödülü'yle birlikte, Ülkü Erakalın'ın 1964'te çektiği, başrollerini Türkan Şoray ve Cüneyt Arkın'ın paylaştığı “Gözleri Ömre Bedel” filmini de özel gösterim programına

almış, 13 Nisan'da Ülkü Erakalın, Suzan Avcı, Murathan Mungan ve Arka Pencere yazarlarından Okan Arpaç'ın katılacağı bir sohbet düzenlemişti. Ödülünü almak, filmini festival seyircisiyle birlikte seyretmek, anılarını bir kez daha anlatmak kısmet olmadı Erakalın'a.

Ülkü Erakalın'ı “Yeşilçam'dan Son Yapraklar” (Aritan Yay., 2000) kitabının 27. sayfasından bir alıntıyla

anmak istiyorum:

“Bence sinemanın isimsiz kahramanlarının başında figürasyon rolleri oynayan bir avuç sinema aşığı insan gelir... Sinemanın gerçek sevenleridir bunlar. Ve öylesine severler ki işlerini, birçoğu, başrol oynayan oyuncularından daha heyecanlı, daha titiz ve daha saygılıdır. Aldıkları üç beş kuruş, çok önemlidir onlar için... Sabahları binbir yokluk ve üzüntü içinde çıktıkları evlerinden, binbir ümitte varırlar Yeşilçam sokağına... Seçilen sahneler göre, kimi avukat olur, kimi doktor, kimi de çok zengin bir iş adamı... Film tarihi anlatıyorsa eğer, belki de altın taçlı bir kral veya kraliçe... Sabah biraz peynir ve de iki zeytini evinde zor bulan bu fedakâr insanlar, rol gereği zengin bir yemek sahnesinin veya bir kral sofrasının ortasında bulurlar kendilerini... Ama dekordur tüm bu yemekler... Yasaktır bunları yemek.”

İki hafta sonra görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

KAPIŞMA

İlk filmi “Ateşten Kalbe Akıldan Dumana” (Lock, Stock and Two Smoking Barrels, 1998) ile **Guy Ritchie**, dünyanın her yerinde sinemaseverler arasında müthiş bir heyecan dalgası yaratmıştı. Ritchie’nin Amerikan destekli ikinci filmi “**Kapışma**” (**Snatch**) ise, gangster sinemasına taptaze bir soluk ve dinamizm getirecek, Scorsese ve Tarantino gibi bu alemini karış karış bilen yönetmenlerden sonra seyirciye türe açılan yeni bir pencere sunacaktı.

İNGİLİZ YAPIMI GANGSTER FİLMLERİ ASLINDA 1950’Lİ VE 60’Lİ YILLARDAN BERİ ÜNLÜDÜR. LONDRA SOKAKLARINDA GEÇEN SOYGUNLU VE POLİSİYE FİLMLER SEYİRCİSİNE HEP BELLİ BİR MESAFEDEN DURAN, HOLLYWOOD’UN TARZINDAN UZAK FİLMLERDİR. ÖZELLİKLE DE, LONDRA’NIN DOĞUSUNDAN GELEN VE ‘COCKNEY İNGİLİZCESİ’ KONUSAN SUÇLULARIN hikayelerinden en bilinenleri, eskiden yeniye doğru gidersek, “Night and the City” (1950), “The Lavender Hill Mob” (1951), “The Italian Job” (1969), “Get Carter” (1971), “The Long Good Friday” (1980) gibi filmlerdi.

Şimdi yazının burasında ‘bir adam geldi...’ diye başlayan klişe bir cümle bekleyebilirsiniz. Ama gerçekten de bir adam geldi ve İngiliz suç filmlerinin çehresini baştan sona değiştirdi. Bunu yaparken biraz Quentin Tarantino’dan biraz da Hollywood’dan beslendi beslenmesine ama işin sihri, yaptığı filmlerin hâlâ son derece ‘ingiliz’ olmasında yatıyordu... Tabi yapımcı ortağı Matthew Vaughn’un katkısını da unutmamak gerek...

İngiltere’de büyük bir ilgiyle karşılanan “Ateşten Kalbe Akıldan Dumana” (Lock, Stock and Two Smoking Barrels) Tom Cruise’un ilgisini çekince filmin Amerika’da da gösterime girmesini sağladı. Roger Ebert ve Leonard Maltin gibi bazı Amerikalı eleştirmenlerin ‘İngiliz tarzı Pulp Fiction’ olarak adlandırdığı film dünya çapında 100 milyon

dolar hasılatı yakalayarak muazzam bir başarı elde etti. Film en kabaca özetle dört arkadaşın, hileli bir poker oyununda borçlandıkları yüklü miktardaki parayı elde edebilmek için giriştikleri bir soygunu anlatmaktaydı. Ama bunu o kadar karmaşık hale getirip, o kadar fazla yan hikayecik ve karakterle besliyordu ki buna bir de anlaticı, aralarına donuk karelerin de yerleştirildiği, hızlandırılmış ya da yavaşlatılmış karelerle dolu bir yapı eklenince ortaya sabun köpüğü kadar hafif, ama son derece enerjik ve eğlenceli bir suç komedisi çıkıyordu.

Guy Ritchie’nin ikinci filmi için finans bulması çok daha kolaydı. İlk filmi gören Brad Pitt ısrarla yönetmenin yeni filminde rol almak istiyordu. Guy Ritchie yeni filmi için paraya ve Brad Pitt’e sahipti artık. Bunlara bir de Benicio Del Toro, Dennis Farina gibi iki Amerikalı oyuncu daha ekleyince “Lock, Stock...”taki formülü takip edip biraz daha karmaşıktırdığı yeni filmi 2000 yılında çıkardı bekleyenlerin önüne.

Snatch ne demekti peki? Aslında kısaca ‘kapma’ ya da ‘yakalama’ anlamında kullanılabilir. Ancak işin bir de argo tarafı var. Argo sözlüklerde ‘snatch’ın kadın cinsel organı anlamına geldiğini görürseniz şaşırmayın. İşte o zaman filmdeki bir sürü adamın büyük bir elmasın peşinde koşması ikincil bir anlam kazanıyor. Elmasın kadın cinsel

organını, yani vajinayı simgelediğini ise söylemeye bile gerek yok. Filmin teaser afişlerinde sadece koca bir elmasın resminin konması tabii ki boşa değil. Yani aslında cinsel içerikli küfürlerin gırla gittiği, bir sürü maço adamın ortalıkta şiddet saçtığı filmde tek bir baskın kadın karakterin olmamasına rağmen bu boyuttan bakınca aslında bütün olayın büyük elmas'ın peşine düşen erkeklerin hikayesi olduğunu söylemek çok da hayalci bir yaklaşım olmasa gerek.

Kuzen Avi, Sol, Tek Yumruk Mickey, Vinny, Dört Parmak Franky, Türk, Müthiş George, Tommy, Mermi Diş Tony, Bıçak Boris, Kafa Doug ve Tuğla Kafa... Tüm film başlıca bu 12 adamın etrafında dolanacaktır. Bu oniki adamdan hiçbirinin iyi adam olmaması aslında onların ortak paydası. Ancak aralarındaki fark bazılarının suç işleme konusunda birazcık daha ilkeli davranmaları.

Herkesin bir lakabı vardır filmde. Tıpkı eski mahalle mafyalarındaki gibi. Bu lakaplar gerçek hayatta da kullanıldıkları gibi onları taşıyan karakterlerin en belirgin özelliklerini tanımlar ve seyirci olarak biz onların bu özelliklerini her olay karşısındaki tavırlarıyla şahit oluruz.

Öykünün anlatım dilinin başdöndürücü temposunda bolca flashback'in yanısıra anlatıcısına anlatması için fırsat tanıyan

hızlandırılmış bölümler de mevcut. Hikayede adı geçen önemli karakterlerin kısa tanıtım filmleri vardır. Bu hikayeler bahsi geçen yerlerde aralara hızlı ve kısa planlarla giriş yaparlar... Hızlı kurgulu, geveze, lineer bir sıra takip etmeyen olaylar dizisi, arkada her sahneye yakıştırılan müzikler, komik diyaloglar ve şiddet dolu bir rip-roaring komediye (gürültülü, geveze komediler) kapı açar.

Filmin bugünün genç sinemaseverini tavlamasının en büyük sebeplerinden biri hiç vakit kaybetmeden kimi bağlantıları anında kurmasıdır. Karakterlerden biri bir şeyden bahsettiği an hemen referans sahne ya da bahsedilen olay karşımıza çıkar. Art arda açılan 'windows pencereleri' gibi bir yapıdadır bu açıdan bakıldığında.

Kuşkusuz bizde Kıpışma adıyla gösterilen "Snatch"ın sinema sanatına kazandırdığı bir şey yoktur. Ciddi bir mesaj kaygısının da olmadığı gibi hiçbir karakterinin de içini doldurmak niyeti taşımamaktadır. Karikatür tiplerin sarmal bir yapıda birbirini kesen hikayelerini son derece hızlı bir kurgu eşliğinde verir bize. Amacı sadece eğlendirmek olan ve bunu da hiçbir şekilde gizlemeyen bir filmidir. Ama bunu yaparken Yahudiler, İngilizler, Amerikalılar, Ruslar, siyahlar, küçük mafyozolar ve çingenelerle zaman zaman acımasızca dalgasını da geçer.

BALIK HAVUZU

“Balık Havuzu”, ilk bakışta bir grup gencin sayfiye alanında yaşadığı ‘miskin’ bir hafta sonu gibi görünüyor. Fakat **Ezgi Kaplan**’ın filminin asıl alamet-i farikası farklı toplumsal kesimlere ait gençlerin profilini çizmesi. Film İstanbul Film Festivali’nin kısa film yarışmasında yer alıyor.

YÖNETMEN Ezgi Kaplan
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 17 dk.

EZGİ KAPLAN’IN ESME MADRA İLE YAZDIĞI VE ALTIN PORTAKAL FİLM FESTİVALİ’NDEKİ KISA FİLM SEÇKİSİ’NDE SEVİRGİ KARŞISINA çıkan “Balık Havuzu”, 35’inci İstanbul Film Festivali’nde de Ulusal Kısa Film Yarışması’nda yer alıyor. Kaplan’ın yönetmenliğini yaptığı film, dört arkadaşın hafta sonu Teoman’ın ailesinin yazlık evine gitmesiyle başlıyor. Gençler, eve vardıklarında beklemedikleri bir sürprizle karşılaşır. Evin bahçesine bakan ailenin kızı Esra, evin boşluğundan istifade edip evde takılırken Teoman’lara yakalanır. Bu tatsız karşılaşmadan sonra Teoman ve arkadaşları ile Esra arasında belli belirsiz bir gerilim oluşur. Aynı bahçede yer yer karşılaşan gençler, ortak mekanı bir paylaşım alanı haline getirmekten kaçınır. Fakat Esra’nın kolyesinin kaybolması tek taraflı da olsa ilişkideki seyri değiştirir.

“Balık Havuzu”, ilk bakışta bir grup gencin sayfiye alanında yaşadığı ‘miskin’ bir hafta sonu gibi

görünüyor. Fakat filmin asıl alamet-i farikası farklı toplumsal kesimlere ait gençlerin profilini ve aradaki çatışmayı çiziyor oluşu. Yaşadıkları gerilim, salt Esra’nın evin boşluğunda yaşadığı bir keyif anını basmalarından kaynaklanmıyor. Esra’nın toplumsal sınıfı, evi ikiye ayırıyor. Teoman ve arkadaşlarının küçük burjuva yaşamlarında Esra bir taşralı. Grup, Esra’yı önemsiz, yaptığı keyif anı ‘dalga geçilesi’ bir kişi olarak görüyor. Esra’nın kolyesinin kaybolması ise bu bakışta bir kırılma yaratıyor. Fakat tamamında değil. Sadece Esme Madra’nın canlandığı karakterde bir değişime sebep oluyor; Esra’yı gözlemeye, onu tanımaya yöneliyor. Fakat geriye kalan üç kişi için bu geçirgenlik söz konusu değil.

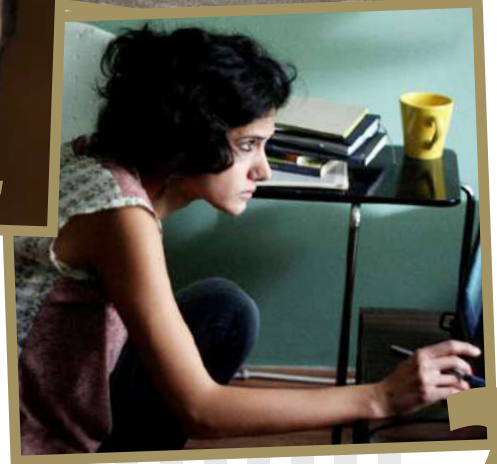
Filmin yönetmeni Ezgi Kaplan, minik bir olay üzerinden böylesi bir ayrımı ince bir çizgide işliyor. Yazlık evin verdiği sakinlik filme de sirayet ediyor...

ONLINE HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ ARKA PENCERE

ISSUU UYGULAMASI İLE
IPAD, IPHONE VE ANDROID'LERDE

ARTIK HER YERDE OKUNABİLİYORUZ!

1- CANNES'DA USTALAR YARIŞACAK

Cannes Film Festivali'nin Altın Palmiye için yarışacak filmleri açıklandı. 20 filmin yer aldığı yarışmada bu yıl Türk filmi yok maalesef. Yarışmada Pedro Almodóvar (Julieta), Olivier Assayas (Personal Shopper), Dardenne Kardeşler (La Fille Inconnue), Bruno Dumont (Ma Loute), Jim Jarmusch (Paterson), Ken Loach (I, Daniel Blake), Cristian Mungiu (Bacalaureat), Park Chan-Wook (Agassi), Sean Penn (The Last Face) ve Paul Verhoeven'in (Elle) filmleri yer alıyor.

2- CEYLAN ÖZÇELİK'İN "KAYGI" SINA ÖDÜL

İstanbul Film Festivali kapsamında düzenlenen Köprüde Buluşmalar'da meslektaşımız Ceylan Özçelik'in ilk uzun metraj filmi "Kaygı" Anadolu Efes Ödülü'ne değer görüldü. SAPIK, Özçelik'i canı gönülden tebrik eder.

3- TÜRK FİLMİNİN HEYKELİ DİKİLDİ!

Genç sanatçı Çağdaş Erçelik'in Galeri Eksen'de açılan sergisinin ilham kaynağı Türk filmleri. Erçelik sergide "Muhsin Bey", "Anayurt Otel", "Ah Güzel İstanbul", "Ah Belinda", "Canım Kardeşim", "Sevmek Zamanı", "Masumiyet" gibi filmlerin karakterlerini heykele dönüştürmüş. 3 Mayıs'a kadar sergi devam edecek. Tavsiye edilir.

4- ÖZPETEK YILLAR SONRA İSTANBUL'DA 'MOTOR' DEDİ

Ve "Harem Suare"den sonra Ferzan Özpetek yeniden İstanbul'da film çekiyor. İstanbul Kırmızısı adlı romanından uyarladığı aynı adlı filmin çekimlerine 12 Nisan'da başladı. Filmde Nejat İşler, Tuba

Büyüküstün, Halit Ergenç ve Mehmet Günsür gibi isimler rol alıyor.

5- ANNELERİN BİR GÜNLÜK SESSİZLİKLERİ

Ufuk Erden ve ekibi zorlanarak, az destek alarak "O'nsuz" adlı bir belgesel çekti. Belgeselde evlatlarını yitirmiş annelerin (Ani Balıkçı, Dilşah Özgen, Emel Korkmaz, Gülsüm Çolak, Hüsnüye Koyuncu, Leyla Encü, Yeter Sivri) bir günlük sessiz hikayelerini anlatıyor. 14 Mayıs'ta vizyona girecek. Erden belgeselin mümkün olduğunca çok insana ulaşmasını istiyor, duyurulur.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ ELEŞTİRMENLER TARAFINDAN GÜZEL GÜZEL TOKATLANMAYA ALIŞKINIM DİYE BİLİRİM. BAZI DURUMLARDA, ELEŞTİRMENLER FİLMİ BEĞENMEMİŞLERDİR; YEMİN EDERİM BENİM SUÇUM YOK. DİĞER DURUMLARDA İSE, BENCE, FİLMİ ANLAMAMIŞ OLUYORLAR. ”

Guy Ritchie